

jest povahy trvalé a má postihnouti proto stejnou měrou úředníka jak odbaveného periodickým výslužným, tak i odbytným jednou pro vždy.

Jestliže tudíž žal. úřad má za to, že zásad uvedených v § 97 lze použiti i v případě § 95 služ. pragm., nemá tento názor opory v platném právu a nutno proto nař. rozhodnutí na něm spočívající zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 5200.

Státní občanství. — Domovská příslušnost. — Administrativní řízení (Podk. Rus): O kompetenci úřadu na Podk. Rusi ve věcech státního občanství a domovské příslušnosti.

(Nález ze dne 11. prosince 1925 č. 23.547).

V ě c: Štěpán P. ve V. (adv. Dr. Kar. Paštika z Prahy) proti civilní správě Podkarpatské Rusi stran státního občanství a domovské příslušnosti.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím ze 13. května 1924 vyslovil služnovský úřad ve V., že st-l nemá domovského práva v žádné obci, ležící nyní na území čsl. republiky a není tudíž čsl. státním občanem, a prohlásil domovský list, vystavený st-li obcí V. za neplatný. Odvolání z tohoto rozhodnutí bylo županským úřadem ve V. zamítnuto. — — —

Těž další odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Služnovský úřad rozhodl jak o stránce st-lova domovského práva tak i o otázce jeho státního občanství meritorně. Župní úřad jako II. instance zamítl odvolání st-lovo, potvrdil tedy výrok I. instance v celém obsahu, tedy o obou uvedených otázkách; totéž učinil žal. úřad. Výrok žal. úřadu o obou otázkách odporuje však zákonu.

Pokud žal. úřad řešil jako nadřízená vyšší instance meritorně také spornou otázku domovské příslušnosti st-lovy, jest nezákonný proto, že jde tu o záležitost domovské příslušnosti podle zák. čl. XXII : 1886, ve které podle § 25 odst. 2 téhož zák. čl. a § 23 č. 2 zák. čl. XXVI : 1896 a vlád. nař. ze 7. června 1923 č. 113 Sb. jest župní úřad poslední instancí, proti jejímuž výroku připouští se pouze stížnost k nss-u. Rozhodli tedy žal. úřad ve věci domovské příslušnosti jako instance další, osoboval si kompetenci jemu nenáležící, a jest proto výrok jeho o této otázce zmatečný.

Náleželo tudíž žal. úřadu, pokud jde o domovské právo st-lovo, odmítnouti odvolání jako nepřipustné, a ježto ze správních spisů je patrné, že st-l použil tohoto nepřipustného opravného prostředku následkem nesprávného právního poučení, daného mu župním úřadem, náleželo žal. úřadu učiniti opatření, aby tato vada řízení byla napravena a st-li poskytnuta možnost podati stížnost k nss-u.

Pokud pak rozhodl žal. úřad o otázce státního občanství st-lova, odporuje jeho výrok zákonu proto, že jak zákon z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., tak i zák. čl. L z r. 1879 nezůstávají žádné pochybnosti o tom, že roz-

hodovati ve věcech státního občanství, zejména i o ztrátě státního občanství dle § 30 zák. čl. L z r. 1879 přikázáno jest na území býv. státu uherského toliko úřadům ústředním a že jsou proto všechny záležitosti toho druhu vyňaty z pravomoci úřadů služnovských a župních jako orgánů rozhodujících. Poněvadž žal. úřad přezkoumal meritorně výrok vydaný úřadem k rozhodování absolutně nepřislušným, jest i jeho výrok stížen nezákonností.

Bylo proto nař. rozhodnutí v obou směrech zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 5201.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Býv. uherskému stát. úředníku, který před převratem byl ustanoven při uherském úřadě na nynějším území rumunském a který za platnosti zákona č. 269/1920 byl ustanoven čsl. stát. úředníkem na Slovensku, příslušejí služební požitky — pokud v dekretu není jinak stanoveno — teprve od 1. dne měsíce následujícího po nastoupení služby.

(Nález ze dne 12. prosince 1925 č. 15.098).

V ě c: Josef E. ve S. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o služební požitky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním došlým na gřř v Bratislavě dne 29. září 1920 oznámil st-l, že se vrátil právě z ruského zajetí, že byl před válkou ustanoven jako kontrolor při berním úřadě v B., nyní v Rumunsku, že však jest na Slovensko příslušný a žádal o přijetí do čsl. berní služby. Výnosem z téhož dne přijalo jej gřř prozatímně do čsl. státní služby a přidělilo jej bernímu úřadu v G. Výnosem ze 16. listopadu 1920 povolilo gřř st-li na jeho žádost k nastoupení služby lhůtu do 1. prosince 1920 a prodloužilo ji výnosem z 15. prosince 1920 do 1. ledna 1921. Dne 31. prosince 1920 st-l službu skutečně nastoupil a byly mu služ. požitky poukázány od 1. ledna 1921. Dekretem gřř ze 17. dubna 1921 byl st-l trvale přijat do čsl. státní služby jako berní správce. Podáním z 9. července 1921 oznámil st-l, že dostával služ. plat od býv. uh. vlády jen do 1. října 1918 a žádal o poukázání zadrželých požitků od toho dne do 31. prosince 1920. Žádost tuto zamítlo gřř po delším řízení nař. rozhodnutím tohoto znění:

»Služební požitky za dobu od převratu až do dne nastoupení v čsl. službách, t. j. od 1. října 1918 do 31. prosince 1920 Vám poukázány býti nemohou, poněvadž jste v době té nebyl čsl. státním zaměstnancem a nemůžete míti proto proti čsl. státu za dobu tu žádných nároků. Službu v republice čsl. nastoupil jste teprve dne 31. prosince 1920, tento den jest tudíž dle § 9 služ. pragm. považovati za počátek zdejší státní služby a byly Vám služ. požitky dle § 47 služ. pragm. správně od 1. ledna 1921 poukázány«. — — —

Není sporu o tom, že st-l byl prozatímně jmenován do služeb čsl. republiky dnem 29. září 1920, tudíž za účinnosti zákona č. 269/1920. Sluší proto jeho služ. poměr k čsl. státu posouditi od původu dle služ. pragmatiky z r. 1914. Proti tomu stížnost také v zásadě ničeho nenamítá, nýbrž